

XX.

Forslag til Lov

om

Invalideforsørgelse.

(Fremsat i Folketinget den 30. Oktober 1919 af Finansminister *Brandes*).

Kapitel 1.

Forsørgelse af Invalidider.

§ 1.

Den, der i Anledning af sine militære Tjenestepligters Udførelse har faaet en saadan Legemsbeskadigelse eller Svaghed, som tilintetgør eller i væsentlig Grad svækker hans Evne til at sørge for sit og sin Families Underhold, anses for Invalid og har efter Hjemsendelsen (henholdsvis Afskedigelsen) fra Militærtjenesten Krav paa Invalideforsørgelse. Dette Krav fortabes ikke, fordi den paagældende maatte have gjort Tjeneste eller have været fuldt erhvervsdygtig en Tid, efter at han blev ramt af den Legemsbeskadigelse eller Svaghed, der senere bevirker en væsentlig Indskrænkning i hans Erhvervsevne. Samme Krav som de militære Invalidider har enhver, der, uden at være i egentlig militær Tjeneste, beordres til Arbejde i militært Øjemød, hvorfor han ikke kan undslaa sig, f. Eks. Skansearbejde, Ægtkørsel og deslige, naar han derved bliver Invalid.

§ 2.

Ret til at indtræde eller genindtræde i Nydelse af Invalideforsørgelse eller til at flyttes op i en højere Invalidafdeling (jfr. § 6) er betinget af, at den paagældende til Finansministeriet indgiver skriftligt Andragende, ledsaget af skematiske Oplysninger, hvortil Skemaer erholdes hos Finansministeriet.

§ 3.

Hvis Andrageren erkendes for berettiget til den begærede Forsørgelse som Invalid, tilstaaes saadan Forsørgelse fra den 1. i den paa Andragendets Indgivelse følgende Maaned at regne. Dog kan Finansministeren, naar han finder, at Omstændighederne taler derfor, tilstaa Forsørgelse for indtil 1 Aar tilbage fra Andragendets Indgivelse